Nr. 16

18 april 1959
VERSCHIJNT WEKELIJKS

SJORS van de Rebellenclub

Vijf man in de put

De oude Sunny Beetle maakte met een groezelige duim zijn pijp schoon en overwoog dat het leven eigenlijk lang zo kwaad nog niet was. Er was weleens een tijd geweest dat hij met grotere plannen rondliep, toen hij naar goud zocht in plaats van naar zilver, zoals de mannen daar veertig meter beneden hem. Maar als je tweeënzestig bent en je duikt dan nog een baantje op, dat tachtig dollar in de week oplevert, dan had je toch niks te mopperen. Plus nog een deel van de winst, niet te vergeten, en die winst was echt zo klein niet.

Jack Bristol en die andere snaken hadden een goeie neus gehad toen ze hun spaarcentjes in die ouwe zilvermijn stopten en het was netjes van ze geweest om hem niet te vergeten.

Niet dat hij 't cadeau kreeg; zo was 't ook weer niet. De hele dag die zware bak met erts optrekken was geen kinderwerk. Maar je wist tenminste waarvoor je het deed.

Wel een beetje jammer dat ie hier nou de hele dag alleen zat. Eerst waren Ned en Lope bij hem geweest om de boel aan gruis te kloppen, maar sinds ze die rijke ader hadden ontdekt, was de hele ploeg beneden aan het werk. Nog een week of wat, dan zouden Jack en Lemmie de karren uit Tucson gaan halen om de boel naar de stad te brengen. Dan was het weer centjes vangen.

Ouwe Sunny Beetle stond op en wilde juist met het bereiden van de dagelijkse bonen met schapevlees gaan beginnen, toen van beneden de stem van Flock Hayden klonk:

„Hee, Sunny, halen!"

Sunny Beetle greep het windas en begon langzaam te draaien. Van beneden klonken de vertrouwde piepgeluiden, wanneer de zware bak langs de schachtwanden gleed.

Toen de bak een meter of acht boven de bodem van de schacht was, gebeurde het. Vlak boven het hoofd van Sunny Beetle knapte iets en een van de zware touwen suisde naar de diepte. De bak schokte en het volle gewicht kwam nu op het tweede touw, dat toch al niet zo sterk meer was.

Een paar meter onder het windas sprong het in tweeën; de volle bak plofte naar beneden en sloeg op de bodem in stukken.

Een ogenblik bleef het stil, toen klonken uit de diepte ontstelde uitroepen.

Ouwe Sunny boog zich over de rand en probeerde door het stof naar beneden te kijken.

„Is er iemand gewond?" vroeg hij.

„Niemand," zei Flock. „Wat is er gebeurd?"

„Een touw geknapt," riep Sunny, „en toen ging het andere er ook aan."

„De touwen zijn geknapt," gaf Flock door.

Jack Bristol liet zijn sigaret vallen. „Wat zeg je? Alle mensen, hoe moeten we dan naar boven komen?"

Flock haalde zijn schouders op. „Het enige is, dat Sunny andere touwen gaat halen. Hier zijn er niet meer."

Bristol floot. „Klaar zijn we. En die bak kunnen we ook afschrijven. Hee, Sunny! Hoor je me?"

„Jawel," zei Sunny Beetle. „Wat wou je zeggen?"

„Pak een paard, Sunny," zei Jack, „en rijd als de maan naar Tucson. Breng de sterkste touwen mee die je kunt vinden. Maar gooi eerst wat eten naar beneden."

Er kwam geen antwoord.

„Nou," zei Jack, „hoe zit 't?"

Sunny Beetle slikte. „Ik. . . ik kan niet paardrijden, Jack," zei hij.

„Wat zeg je!" riep Bristol. „Hoe ben je dan hier gekomen?"

„Op de wagen," zei Lemmie Easter. „Hij is met de wagen gekomen. Omdat ie pijn in z'n rug had, zei ie. Weet je nog wel, Jack? Ik mende en hij zat prinsheerlijk een pijp te roken."

Jack Bristol keek naar boven. „Is het waar, Sunny, dat je de boel voor de gek hebt gehouden?"

Sunny Beetle knikte beschaamd. „Ik. . . ik wou zo graag dat baantje hebben, Jack. Ik kon toch ook niet weten dat zo iets zou gebeuren?. . ."

„Hm," zei Bristol. „En wat moeten we nou, Sunny Beetle? Moeten we hier dan als ratten omkomen?"

„Nee, Jack, nee, Jack," zei Sunny haastig. „Ik zal lopen wat ik kan."

„Lopen?" herhaalde Bristol. „Weet je hoe ver het is?"

„Ja," zei Sunny, „drieëntachtig mijl, ik weet 't. Maar 't moet immers. Ik zal hard voortmaken, Jack. Met een paard zou ik nog geen honderd meter ver komen, echt niet, maar mijn benen zijn nog best. 't Is een flinke wandeling, meer niet. . ."

Zijn hoofd verdween en even later ploften een paar grote stukken schapevlees naar beneden.

„Hou je taai, jongens," zei de stem van Sunny Beetle. „Ik zal doen wat ik kan."

Hij hing een leren waterzak over zijn ene schouder en over de andere een veldtas met wat vlees erin. Daarna stak hij een pijp op en begon aan de lange tocht naar Tucson.

Beneden, onder in de schacht, zaten de vijf mannen met sombere gezichten bijeen.

„Drieëntachtig mijl," zei Jack. „Dat is een tocht van twee en een halve dag, als je geluk heeft."

„Als je geluk heeft, ja," zei Lemmie. „Maar hij kan ook geen geluk hebben. Op zo'n eind kan heel wat gebeuren, Jack, vooral als je tweeënzestig bent en je zit in een woestijn, met niemand bij je om je te helpen."

Ned Piller trok zijn knieën op. „Stel dat ie 't niet haalt," zei hij, „wat gebeurt er dan met ons?"

Niemand antwoordde. Jack Bristol staarde naar het blauwe vierkant hoog boven hem en Flock Hayden beet op zijn lip.

Piller stond op. „Als ik 't goed bekijk, hebben we voor een dag of drie eten en drinken," zei hij. „In drie dagen kun je een heleboel doen."

„Als jij wat weet?" zei Lemmie.

Piller knikte. „Help me maar eens, dan halen we de stutten hier naar toe."

„De stutten?" vroeg Bristol. „Wat wou je dáármee?"

„Zul je wel merken," zei Piller. „Help me maar."

Ze begonnen met de stutten te sjouwen, die aan het eind van de gang op een hoop lagen. Intussen had Piller zijn houweel genomen. Een meter of twee boven de grond hakte hij een kleine opening in een van de wanden en recht daar tegenover een tweede. Toen nam hij een van de stutten en wrikte die in de gaten tot hij muurvast zat.

In de ogen van Jack Bristol begon iets te glanzen. „Bedoel je. . ." begon hij.

Ned Piller knikte. „Toen ik een jongen was, woonde ik in San Francisco," zei hij. „Daar hadden ze zo'n soort speeltuin met een klimrek erin. Ik zat er elke dag in. . ."

Hij hees zich op de stut en begon een eind hoger opnieuw te hakken. Aan de avond van die dag zaten er twaalf stutten in de schacht. Ze zaten kruiselings boven elkaar en wanneer je op de hoogste stond, was je meer dan twintig meter boven de bodem.

Drie dagen nadat de touwen van de mijnlift het hadden begeven, doemde in de verte een stofwolk op, die snel naderbij kwam. De stofwolk werd een kar met twee paarden, die door

„Hallo, Sunny Beetle," zei Jack Bristol. „Fijn dat je er bent."

een jonge cowboy werden gemend; het oude kereltje dat naast hem op de bok zat, keek met grote, ongelovige ogen naar de vijf mannen, die naast de schacht zaten te roken.

„Hallo, Sunny Beetle," zei Jack Bristol. „Fijn dat je er bent."

„Ikkik. . ." zei Sunny Beetle. „Hoe. . ."

„Ja, hoe," zei Jack Bristol. „Heb je de touwen meegebracht?"

Sunny Beetle knikte. „De beste die er in Tucson waren," zei hij.

„Mooi," zei Jack Bristol. „Eigenlijk moest je met diezelfde touwen een flink pak voor je broek hebben, Sunny Beetle, maar ik hou er nu eenmaal niet van om ouwe mannetjes te slaan."

Sunny Beetle grinnikte. Hij scharrelde even in de kar en haalde drie grote pakken tabak te voorschijn.

„Voor de schrik," zei hij. „Ik dacht dat jullie tabak wel op zou zijn. . ."

Jack Bristol nam een van de pakken op en rook er aan.

„We moesten het maar vergeten, van dat paard," zei hij. „Als ik 't goed bekijk, ben je toch pienterder dan je er uit ziet, Sunny Beetle. . ."

WIM WIJS

KANSAS KID

DE HELD VAN HET WILDE WESTEN

MAAR HET PAARD, SCHICHTIG GEWORDEN DOOR HET GEJOEL VAN HET PUBLIEK EN DE STOFWOLKEN, GAAT OP DE VOORBENEN STAAN. CURLY WEET ZICH NOG IN HET ZADEL TE HOUDEN, MAAR HET PAARD STEIGERT EN DANST STEEDS WILDER EN TENSLOTTE MOET OOK CURLY HET TEGEN HET VURIGE EN ONTEMBARE PAARD OPGEVEN. NA EEN ONVERWACHTE SPRONG VAN HET PAARD VLIEGT HIJ UIT HET ZADEL IN HET ZAND.

„KANSAS KID VAN DE DUBBEL-D-HOEVE," WORDT ER AFGEROEPEN. KID ZAL HET OOK EENS PROBEREN. CURLY STROMPELT NAAR ZIJN PLAATS TERUG. AL KON HIJ HET VURIGE PAARD NIET BAAS, DE MENIGTE BELOONT HEM TOCH MET APPLAUS.

HOU JE TAAI, KANSAS! HET ZAL JE NIET MEEVALLEN...

NAUWELIJKS ZIT KID IN HET ZADEL OF HET PAARD GALOPPEERT WEG. HET SPRINGT EN DANST EN JAAGT GROTE STOFWOLKEN OP, ZODAT HET PUBLIEK IN HET BEGIN NAUWELIJKS KAN ZIEN WAT ER GEBEURT.

NU EENS STAAT HET OP DE ACHTERBENEN, DAN WEER BEGINT HET WILD EN HOOG TE STEIGEREN IN VOORTDURENDE POGINGEN OM ZIJN BERIJDER AF TE WERPEN. HET SCHIJNT GEEN MAN OP ZIJN RUG TE DULDEN...

PLOTSELING STAAKT HET ZIJN DOLLE SPRONGEN, BUIGT ZIJN RUG EN BEGINT OP Z'N ONVERWACHTS WEER TE DRAVEN...

DE COWBOY HAD NIET VERWACHT DAT DE RIT ZO DOL ZOU WORDEN. HIJ HEEFT AL ZIJN KRACHTEN EN BEHENDIGHEID NODIG OM IN HET ZADEL TE BLIJVEN. MAAR HIJ WIL EN ZAL HET PRACHTIGE PAARD MEESTER BLIJVEN...

KEER OP KEER GALOPPEERT KID LANGS DE TRIBUNES, WAAR DE TOESCHOUWERS ADEMLOOS PAARD EN RUITER VOLGEN. HET IS LANG GELEDEN DAT IN HET STADJE ZULKE STAALTJES VAN RIJKUNST TE ZIEN WAREN.

ONDANKS ALLE ONVERWACHTE SPRONGEN EN BEWEGINGEN BLIJFT KID IN HET ZADEL. EINDELIJK LUKT HET HEM HET PAARD IN BEDWANG TE KRIJGEN. IN RUSTIGE STAP RIJDT HIJ NAAR HET PODIUM VAN DE JURY.

ONGELOOFLIJK, WAT EEN RUITER! HEBT U OOIT ZO IETS GEZIEN?

IN DE STAD LOEREN CALHOUN EN ZIJN HANDLANGERS EVENWEL OP NOG GROTER PRIJZEN: DE INHOUD VAN DE KLUIS IN DE BANK. TEGENOVER HET GEBOUW HOUDEN ZIJ ZICH IN EEN DONKER HOEKJE GEREED VOOR DE BRUTALE OVERVAL OP KLAARLICHTE DAG.

PIP BLIJFT BIJ ZIJN PAARD OP DE UITKIJK STAAN, TERWIJL CALHOUN EN TUG HAASTIG DE STRAAT OVERSTEKEN NAAR DE BANK. ZIJ MOETEN EERST DE DEUR FORCEREN. DE STRAAT LIGT NOG VERLATEN, DE STAD IS UITGESTORVEN...

CALHOUN SCHIET MET ZIJN PISTOOL HET SLOT KAPOT. DAT IS DE VLUGSTE MANIER OM BINNEN TE KOMEN. IN DE LEGE STRATEN HOORT TOCH NIEMAND HET SCHOT.

DE ONDERGANG VAN EEN OCEAANREUS

III

DOOR JOS. E. CHIPPERFIELD

Het werd voor beide jongemannen in dubbele betekenis een „koud kunstje". Slecht gebreeuwde naden in het houten dek waren de vorige nacht onder handen genomen en opnieuw met gloeiende pek volgegoten. Een karwei dat liever niet overdag en onder de hinderlijke belangstelling van talloze passagiers werd gedaan.

Van het wat slordig uitgegoten en nu voldoende hardgeworden pek moest het overtollige door de jongens worden weggeschrapt. Een niet onaardige bezigheid, als het die zondagavond op dat sloependek niet zo akelig, doordringend koud was geweest. De aan weerszijden opgestelde reddingsboten gaven geen beschutting tegen de ijzige wind. Ze stonden op stopblokken, welhaast een meter boven het dek, en veroorzaakten meer tocht dan voor de op de vloer zittende knapen aangenaam kon zijn.

„IJsbergen!" zei Pat. „Er zijn ijsbergen in de buurt en daar komt al die kou vandaan!"

„Niks van gehoord!" antwoordde Tom. „En ik geloof er niet veel van ook! IJsbergen drijven er alleen maar in 't noorden en onze kapitein zal heus wel ver genoeg uit de buurt blijven met zijn fonkelnieuwe schip!"

„Dan moet ie ik weet niet hoeveel mijl omvaren!" sputterde Pat. „En ik heb juist vandaag gehoord dat ie minstens 'n halve dag wil inlopen op. . .!"

„Kletspraatjes!" beweerde Tom. „Een

KORTE INHOUD: *Tom Collins in Belfast, die altijd langs de havens en scheepswerven dwaalt, is als timmermansjongen werkzaam bij de bouw van de Titanic, toentertijd het grootste schip van de wereld. Hij gaat ook als timmerman mee op de eerste reis van de oceaanreus naar Amerika.*

kaptein van zó'n kostbaar schip neemt geen risico, dat zul je zien! Zou d'r vast een uitbrander voor krijgen waar ie van achterover zou slaan!"

„Zal wel zo zijn," meende de ander, „maar laten we nou maar rap 'n beetje opschieten, anders is die uitbrander voor ons en daar voel ik ook al niks voor!"

Ze werkten een uurtje ijverig door en kwamen toen tot de ontdekking dat ze de fijne blokschaaf voor de laatste afwerking hadden vergeten.

„Ga jij die maar effies halen!" zei Pat. „Je weet de weg!"

Dat was zo; Tom wist behoorlijk de weg. Maar deze keer scheen er iets aan zijn richtingsgevoel te mankeren of. . . er was iets anders aan de hand.

Hij ging vijf achtereenvolgende trappen af tot waar zich een deel der emigrantenhutten op het tussendek bevonden en ging daarna op weg naar midscheeps om zonder verder klimmen of dalen het magazijn te kunnen bereiken. Doch bij het eerste tussenschot vond hij de waterdichte deur gesloten, wat hem enigszins bevreemdde, maar niet bovenmatig verontrustte. Wellicht een voorzorgsmaatregel voor de nacht? Hij had er tot dusver niet van gehoord en daarom ging hij het nog maar eens een verdieping lager proberen. Ook hier was de doorgang versperd en nog verder afdalen zou weinig nut hebben. Beter zou zijn het hogerop te zoeken.

Hij ging weer andere trappen op naar boven en bevond zich opeens in een bijzonder fraai gestoffeerde gang, belegd met een loper waarin hij tot de enkels wegzakte. Bepaald niet neergelegd voor halfwassen timmerlui, op weg naar een magazijn om blokschaven te halen.

Hij passeerde verscheidene met overdreven luxe uitgevoerde hutdeuren en zag zich plots de weg versperd door een in ochtendjas geklede oudere dame, die uit een der hutten te voorschijn kwam en hem staande hield met een reeks angstige vragen.

„Wat scheelt eraan? Waarom varen we niet? Waarom liggen we stil? Wat was dat voor 'n schok, zoëven? Waarom zeg je niets, jongeman? Waarom geef je geen antwoord?"

Ja, waarom gaf Tom geen antwoord? Hij kon er geen woord tussen krijgen en verder had hij van alles wat mevrouw daar opsomde, niet het geringste bemerkt.

De ongewone stilte in deze gang schreef hij toe aan de geluiddempende werking van tapijten en hutwanden. Daardoor kon hij ook niet vaststellen of de machines al dan niet stopgezet waren en of het schip

nu stillag dan wel op volle kracht vooruitging.

Van een schok had hij totaal niets bemerkt en dus zou de dame wel gedroomd hebben.

„Gaat u maar weer rustig slapen, mevrouw! Met ons schip kan niets gebeuren!"

„En de ijsbergen dan?"

Alwéér die ijsbergen! De *Titanic* zelf bood nog geen sensaties genoeg: er moesten ook nog ijsbergen aan te pas komen.

„Geloof me, mevrouw, al waren er ijsbergen in de buurt en al zou er eentje in de weg komen, dan was er nog niet het minste gevaar bij! Hoogstens een klein deukje in de kop, maar zelfs daar zou niemand een druppel lekwater te zien krijgen!

Want, zoals u weet, mevrouw," vervolgde Tom met trots, alsof hij de eigenaar was van de *Titanic*, „dit schip kan niet zinken!. . ."

„Net zoals je zegt, jongeman, maar dat de machines gestopt zijn, is toch duidelijk genoeg te merken! Dat moet een oorzaak hebben!"

„Mogelijk zijn ze wat oververhit geraakt! Zo iets komt wel meer voor op een nieuw schip!" zei Tom, die de stilte nu toch ook wel wat verdacht vond. En dan, meer om zichzelf dan om de dame gerust te stellen: „U zult zien, over 'n paar minuten varen we weer!"

Hij voelde een groot verlangen de dame te laten staan en te gaan kijken of er ergens iets aan de hand was. Met ijsbergen misschien? Och kom. . .

„Als ik u was, ging ik maar weer rustig slapen, mevrouw. Er zijn hier meer dan tweeëntwintighonderd mensen aan boord en als er ook maar iets niet in orde was, zou u wel wat anders beleven!. . ."

Dat laatste scheen de doorslag te geven. Inderdaad, daar had ze nog niet aan gedacht. Was het schip op enigerlei wijze in gevaar of zelfs maar in moeilijkheden, dan zou er gerend en geschreeuwd worden. Dan zouden de passagiers in de luxehutten het eerst bericht krijgen, althans, dat zou niet meer dan billijk zijn, dacht ze. Maar er was geen paniek en er kwamen geen waarschuwingen of alarmsignalen. Er was alleen maar een adembenemende stilte, die haar een weinig van streek had gebracht.

„U hebt gelijk, jongeman, en ik dank u voor de geruststelling!"

„Geen dank, mevrouw, gaat u rustig slapen, dat is beter dan hier op de tocht te staan en kou te vatten!"

„Zoals u zegt! Wel te rusten!"

„Goedenacht, mevrouw!"

Ziezo, die was tenminste op haar gemak gesteld, vond Tom. Wat zulke oude mensen zich al niet in het hoofd haalden over ijsbergen en aanvaringen en zo. Hij zou erom moeten lachen als. . . als het niet zo akelig, onwezenlijk stil was aan boord. Net of het levende wezen *Titanic* een onverwachte dood was gestorven en nu zonder enig levend wezen aan boord langzaam wegdreef in een eeuwigheid van stilte. . .

Gevaar

Tom repte zich naar het gereedschapsmagazijn, waar het heel wat minder stil was dan hij verwachtte. Er was een drukke aanloop van schepelingen, die kaarsen en elektrische zaklampen in ontvangst namen en weer verdwenen.

Eer Tom enkele vragen kon stellen aan de magazijnmeester, kwam ook reeds de chef-timmerman opdagen en zonder een woord te verspillen gaf hij zijn leerling wat verlichtingsartikelen in handen. Pas nadat ze samen verscheidene trappen waren afgegaan, volgde de mededeling: „We gaan even onderin kijken of er wat te lijmen is!"

Nog enkele etages lager kwamen ze op een tussendek, waar links en rechts stukgoed lag opgestapeld en waar het vrijgehouden middenvlak werd ingenomen door het gesloten luikhoofd van het laadruim.

Van onder de luiken kwam het geluid van stromend water en tussen de sluitnaden door een zacht gefluit van ontsnappende samengeperste lucht.

„Ruim I maakt water," noteerde de chef in zijn beduimeld opschrijfboekje. Hij scheurde het blaadje uit en drukte het Tom in de handen met de opdracht: „Direct rapporteren aan de officier van de wacht op de brug!"

Een vluchtige inspectie langs het dwarsschot naar boven toonde aan, dat de waterdichte deuren alle gesloten waren. En eenmaal ter hoogte van het shelterdek terug, holde Tom door naar de commandobrug; de chef-timmerman ging alvast

„Gaat u maar weer rustig slapen, mevrouw! Met ons schip kan niets gebeuren!"

Er was een drukke aanloop van schepelingen, die kaarsen en elektrische zaklampen in ontvangst namen.

verder naar beneden om ook in ruim II de stand van zaken op te nemen.

Ook daar welde het water op, zonder veel gerucht, als in de kolk van een nog slechts ten dele geopende schutsluis.

De twee timmerlieden troffen elkaar weer op een der tussendekken en renden opnieuw trap op, trap af, en telkens weer kwamen ze in de afdelingen van het voorschip tot dezelfde ontdekking: binnendringend water, meer dan alle scheepspompen tezamen ooit zouden kunnen verwerken...

Tom repte zich nogmaals naar de brug en kreeg nu de gelegenheid aan de gezagvoerder zelf rapport uit te brengen. Deze hoorde hem zwijgend aan en liet op geen enkele wijze blijken of hij de toestand alleen maar minder bevredigend dan wel totaal hopeloos achtte.

Na het relaas te hebben aangehoord, wendde de commandant zich tot de stuurman van de wacht en vroeg: „Alle waterdichte deuren gesloten?"

„Alle waterdichte deuren gesloten, meneer!" was het antwoord in de voorgeschreven bewoordingen.

„Laat alle overige officieren hier komen! Neem alle maatregelen om de boten te bemannen! Breng rapport uit over elke bijzonderheid!"

Met hetzelfde flegma waarmede bovenstaande opdrachten werden gegeven, werden ze ook met vermelding van uur en datum in het logboek geschreven...

De *Titanic* had zes waterdichte schotten dwarsscheeps, zodat het schip in zeven hoofdvakken was verdeeld; drie ruimen in het voorschip, drie achteruit, en tussen die twee groepen de ruimte waarin de machines en stoomketels waren ondergebracht.

Stuk voor stuk enorme ruimten, waarvan er één, desnoods twee, doch géén drie of vier voor het drijvend houden van het schip gemist konden worden.

Aangenomen werd, dat door het schuren langs een zo goed als geheel onder water liggende ijsberg in het voorschip een enorme scheur was ontstaan. Minstens over de lengte der drie voorste ruimen, I, II en III, moest de scheepshuid zijn opengereten, wat bevestigd werd door het gelijktijdig binnendringen van het water in die ruimen, en het was de vraag of die scheur onder de andere waterdichte schotten door zich nog verder naar achteren uitstrekte...

Na het uitbrengen van hun rapporten omtrent de toestand in het voorschip gingen de timmerlui de stand van zaken in het ketelruim opnemen. Langs griezelig steile stalen trapjes afdalend, bereikten ze uiteindelijk de stookplaats, waar de stokers zich bezighielden met het af dempen der vuren, het in ogenschouw nemen van het tussenschot en het bespreken van de twee mogelijkheden: Het schot houdt het wél; het schot houdt het níét!

Het was op dit moment de allesoverheersende vraag. Aan de andere zijde van het enorme tussenschot bevond zich ruim III, met afmetingen waarbinnen zelfs een behoorlijke dorpskerk met toren en al gemakkelijk een plaats kon vinden. En naarmate het waterpeil aan die kant hoger en hoger zou stijgen, zou ook de druk op het betrekkelijk zwakke tussenschot toenemen.

Dat was de nuchtere uitkomst van zeer nuchtere berekeningen...

Het schot! Het moest in vliegende haast versterkt worden, eer het onder de enorme druk zou doorbuigen. Er moesten baddings gezaagd en schoorbalken klem geslagen worden tussen het schot en de voorfronten der zes voorste stoomketels. Zesmaal vier hel brandende kolenvuren moesten uit evenzoveel vuurhaarden getrokken en geblust worden. En zes veiligheidskleppen moesten worden geopend om de onder hoge druk aanwezige stoom uit deze „batterij van zes" met donderend geweld via de afblaaspijpen langs de voorste schoorsteen de lucht in te jagen...

Want álles moest voorzien worden. De zware stoomketels konden met behulp van schoorbalken als tegenwicht dienen, doch tenslotte ook wegschuiven en stoomleidingen losrukken, met gevolgen die nog niet te overzien waren.

Timmerlieden, stokers en tremmers werkten als bezetenen aan het op lengte zagen en klem slaan der steunbalken en hun vertrouwen in eigen werk steeg in hetzelfde tempo als waarmee het werd uitgevoerd...

Tom klauterde opnieuw langs de vluchtladders naar dek en dan langs beter begaanbare trappen naar de brug om nogmaals een besmeurd blocnotevelletje aan de kapitein over te reiken.

„Schot III, tussen ruim III en ketelruim, geschoord. Geen doorbuiging of lekkage van betekenis."

Een mondelinge toelichting werd niet gevraagd en had ook niet gegeven kunnen worden, daar het geweld der uit zes ketels wegbulderende stoom elk gesprek in de buurt van de voorste schoorsteen ten enenmale onmogelijk maakte.

Even een blik van verstandhouding met de hoofdingenieur van de werf — de

man die het stelsel van waterdichte schotten en deuren op dat schip had ontworpen en toegepast — dan legde de gezagvoerder beide handen op de machinetelegraaf en gaf het sein: „Halve kracht vooruit!"

Het schot hield. De machine-installatie was nog zo goed als droog; er kon halve kracht gevaren worden en dus moest het mogelijk zijn, zij het gehavend en half gezonken, de haven van New York te bereiken. . .

„We varen weer! We varen weer!" Het ging als een juichkreet van dek tot dek en van de ene ontspanningszaal naar de andere.

Het orkestje in de eersteklasrooksalon zette een vrolijke mars in. De steward in „Café Parisien" torste nieuwe bestellingen. Hier en daar en overal werden weer sjoelbakken opgesteld, triktrakdozen geopend, speelkaarten geschud en dominostenen in grillige lijnen op de groen beklede speelborden uitgelegd.

„We varen weer!"

„Ja, mevrouw, ja, meneer, we varen weer! Natuurlijk, juffrouw, u weet toch, het schip is onzinkbaar!"

Tom Collins dreunde het op, soms voor hem iets gevraagd werd. Hij had die bemoediging even hard nodig als de talloze vragenstellers, die hem op zijn weg door de doolhof van gangen, zalen en trappehuizen staande hielden.

Het wás bemoedigend, dat rustige verkeer, die vrolijke muziek, de vuistslagen op kaarttafeltjes, het geklikklak der schijven bij elke sjoelbak en de schitterende verlichting tot zelfs in het verste uithoekje van deze drijvende stad...

Van de nog steeds drijvende stad. Neen, de ware rust was in het hart van Tom Collins niet meer te vinden. Hij had meegezwoegd aan de versterking van schot III en hij wist dat zijn *Titanic* nog slechts boven water gehouden werd door een stalen wand ter dikte van een pink, wat stophout en enkele stoomketels, die allicht een klein eindje zouden opschuiven zodra de druk op het weerstandsvlak te groot werd. Dan zou het schot aan flarden gaan, de zee met onweerstaanbaar geweld bezit nemen van ketelruim en machinekamer en stormlopen op schot IV, dat op geen enkele wijze te versterken viel. .

Hij klom naar het sloependek en zag nog duidelijker hoe diep de voorsteven reeds in de kalme zee lag weggezonken. Nog even, dan zou het voordek onder de oppervlakte verdwijnen en zou verder opstomen zo niet onmogelijk, dan toch hoogst gevaarlijk zijn. . .

Nog altijd bulderde de stoom uit de afblaaspijpen, nog altijd draaiden de machines halve kracht vooruit. Doch het voorschip zonk dieper en dieper. . .

De machines stopten en van het dek waarop Tom Collins zich bevond, stegen vuurpijlen op, waaruit bleek dat de hoop op behoud van het schip vrijwel was opgegeven. . .

Vijf vuurpijlen. Het eerste noodsignaal, meende Tom.

Hij wist niet dat reeds geruime tijd per scheepsradio de noodkreet S.O.S. de ether werd ingezonden. Dat begreep hij pas, toen hij de enkele tientallen meters verder gelegen radiohut bereikte en de marconist in koortsachtige haast met de seinsleutel bezig zag.

Tom had geen verstand van morseseinen, anders had hij uit de handbewegingen van de telegrafist de roepletters MYG, het noodsignaal S.O.S. en de eigen plaatsbepaling kunnen aflezen.

De marconist hamerde een eindeloze serie lettertekens uit zijn toestel; ze werden opgevangen en ontcijferd aan boord van drie of vier schepen in niet al te wijde omtrek; ze werden ook opgevangen door andere schepen, maar die waren op zo'n grote afstand, dat koersverandering voor hulpverlening slechts tijdverspilling zou betekenen, aangezien er te veel dagen en nachten verstreken zouden zijn eer men de plaats van de zich snel voltrekkende ramp zou hebben bereikt.

Ze werden opgevangen en doorgegeven naar de kuststations en vandaar per kabeltelegraaf overgebracht naar de dag en nacht naar nieuws hunkerende krantebureaus in alle vijf de werelddelen. . .

Terwijl Tom nog naar de dansende seinsleutel staarde, zonder te weten welk bericht daar werd uitgezonden, verschenen reeds in Sydney en Yokohama en overal ter wereld de met dik blauw potlood geschreven bulletins: „De *Titanic*, het onzinkbaar geachte, grootste Engelse passagiersschip, dat op zijn eerste reis is, heeft S.O.S.-seinen uitgezonden en schijnt in zinkende toestand te verkeren."

Later bericht: „Het s.s. *Olympic* van dezelfde rederij bevindt zich op driehonderd zeemijlen afstand van de zinkende *Titanic*, waarop meer dan tweeëntwintighonderd passagiers en bemanningsleden in levensgevaar verkeren."

Derde bericht: „De *Olympic* begeeft zich met een snelheid van circa 30 mijl per uur naar de plaats van de ramp, doch kan deze niet vóór ongeveer 1 uur na de middag plaatselijke tijd bereikt hebben."

Niet voor 1 uur namiddag plaatselijke tijd, terwijl het nog geen 2 uur in de morgen was. Meer dan tien uren varen, terwijl de *Titanic* elk ogenblik kop-voor naar de diepte kon gaan. . .

Dat laatste was Tom Collins nu wel duidelijk. Uit een deur naast de radiohut doemde een met vet besmeurde gestalte op. Tom voelde zich bij de schouder gevat en naar die deur gedrongen. Een hese stem schreeuwde hem in het oor: „Help even mee die motor op gang te gooien!"

Weer een van die stille werkers, die enkel vragen: wat moet er gedaan worden? Motor van hulpverlichting op gang brengen? All right, sir! Straks vallen de stoomdynamo's uit en dan kunnen we niet in donker verder wroeten.

„Help even een handje, maat, je bent hier ook niet voor de lol aan boord, zou ik zo zeggen!"

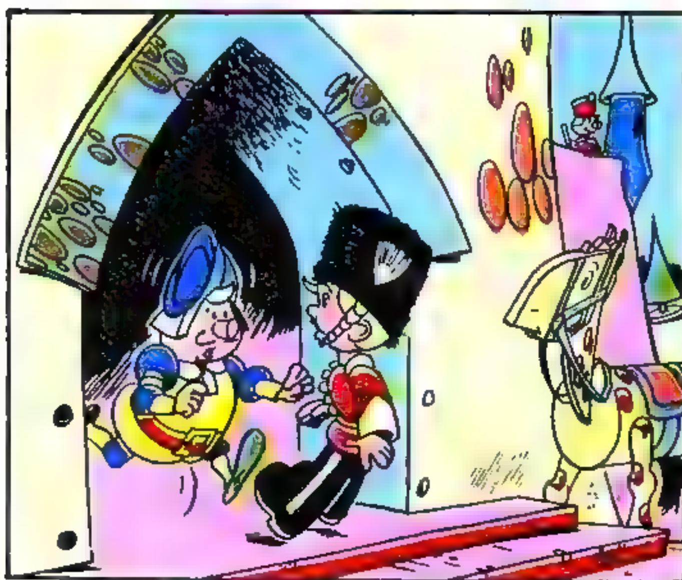
Tom was beslist niet voor eigen genoegen aan boord. Hij hielp de machinist met het starten van de noodverlichtingsmotor, maakte zich vervolgens verdienstelijk bij het buitenboord hangen en een eindje afvieren van verscheidene reddingsboten en ging toen weer de lange weg van het sloependek naar de vuurplaat in het stookhol.

Wordt vervolgd

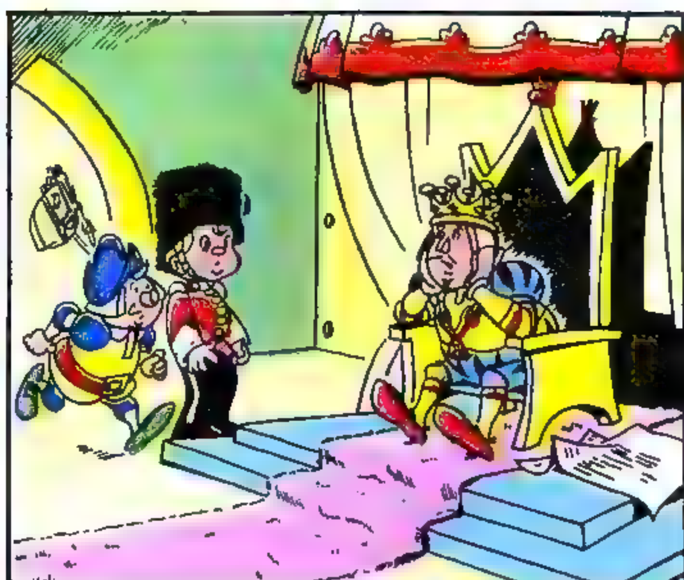

Dat begreep hij pas, toen hij de enkele tientallen meters verder gelegen radiohut bereikte . . .

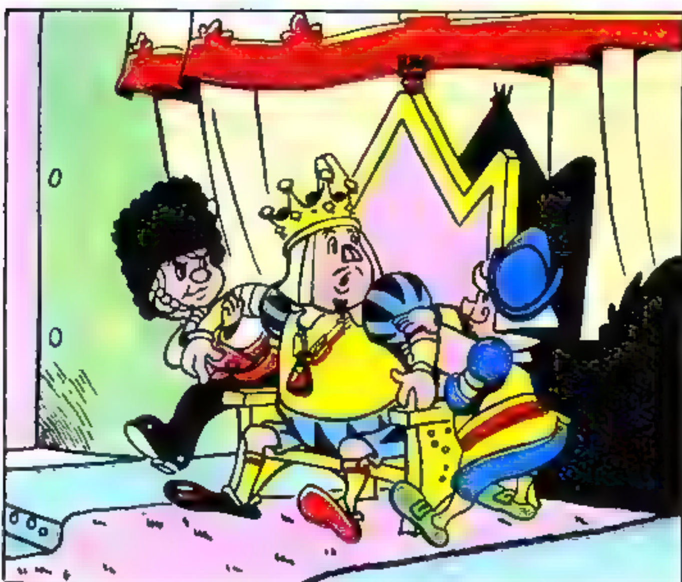
SPELEND

Op een dag reed Tommie, de speelgoedsoldaat, op zijn paard Batty naar het paleis. Tommie en de koning zouden samen met de trein gaan spelen. Tommie was er opgewonden van. Pogo, de lakei, ook; hij liep Tommie bijna ondersteboven. „Kom eens gauw," riep hij.

Pogo bracht Tommie dadelijk in de troonzaal bij de koning. Hij keek erg zielig. „Hij is vast ziek," fluisterde Pogo tegen Tommie. Toen hoorden ze de koning zuchten: „Wat zou me toch mankeren?" „Er moet iets aan gedaan worden," besloot Pogo. „En gauw ook!"

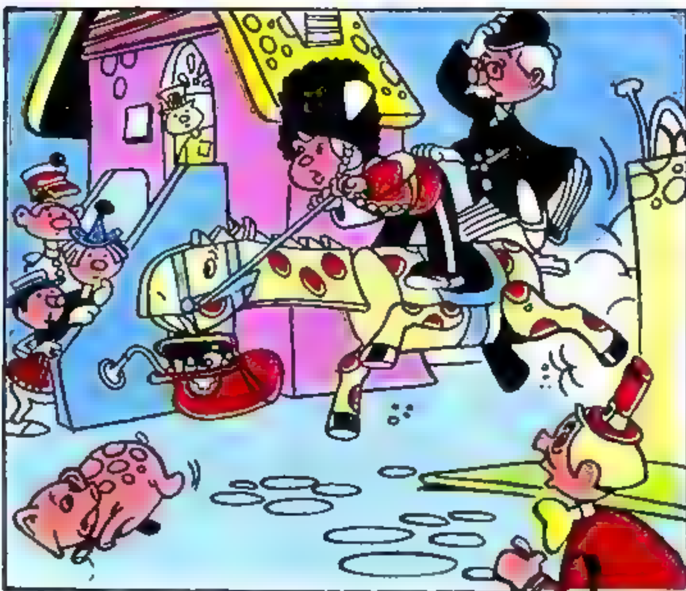
„We zullen u lekker in bed stoppen, majesteit," zei Pogo, „dat is het beste voor u." Maar ze konden de koning niet naar bed brengen, want hoe hard ze ook trokken, hij bleef zitten. Hij keek angstig en verbaasd. „W-wat is er toch?" stamelde hij. „Ik begrijp er niets van."

Tommie bleef niet wachten totdat de koning uitgesproken was. Hij lijkt ernstig ziek, dacht hij en hij reed zo vlug hij kon naar de dokter. „Kom eens vlug, de koning is ziek," riep hij, „hij kan niet eens meer van zijn troon overeind komen. Het is zeer ernstig."

SPEELGOED

„Wat verschrikkelijk," riep de dokter, „wacht, even m'n hoed pakken." Onderweg naar het paleis moest hij zijn hoed goed vasthouden, zo hard galoppeerde Batty terug. Iedereen vroeg zich af wat er aan de hand zou zijn en Spekkie Spaarvarken werd bijna omvergereden op straat.

Dadelijk na aankomst in het paleis onderzocht de dokter de koning zorgvuldig. „Mmm," mampelde hij, scherp luisterend. „Aha," zei hij, toen de koning zijn tong liet zien. „Zeg eens zeshonderdzesenzestig, vlug achter elkaar." Maar de koning kon ternauwernood tot drie tellen.

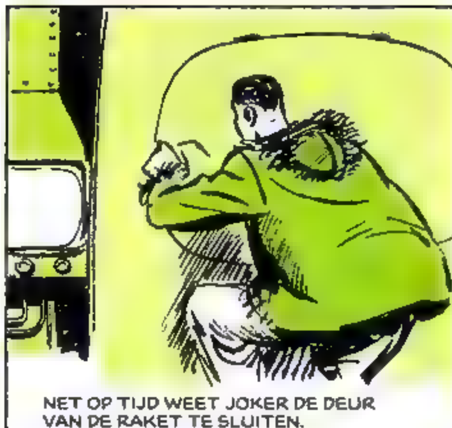

Toen kwam er een schilder binnen. „O, majesteit," zei hij, „wat spijt me dat. Toen ik uw troon geschilderd had, heb ik vergeten er een bordje op te zetten." „Dus daarom kon ik niet opstaan," zei de koning opgelucht. „Ik zit vastgeplakt."

De koning was zo blij dat hem niets scheelde, dat hij niet eens boos op de schilder werd. Hij trok vlug andere kleren aan, Tommie en Pogo legden alvast de rails uit. „Met de trein spelen is veel fijner dan op je troon vastzitten," lachte zijne majesteit opgelucht.

DE SIGNALEN ZIJN VRIJ ZWAK, MAAR ZE WORDEN TOCH OPGEVANGEN OP EEN VLIEGVELD, NIET VER VAN DE PLAATS WAAR JOKER ZICH BEVINDT. MEN HOUDT ER REKENING MEE DAT IEMAND MISPLAATSTE GRAPJES MAAKT, MAAR NA ENIG OVERLEG BESLUIT MEN TOCH DE ZAAK TE ONDERZOEKEN.

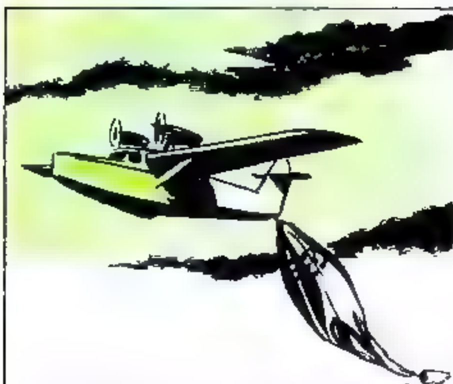

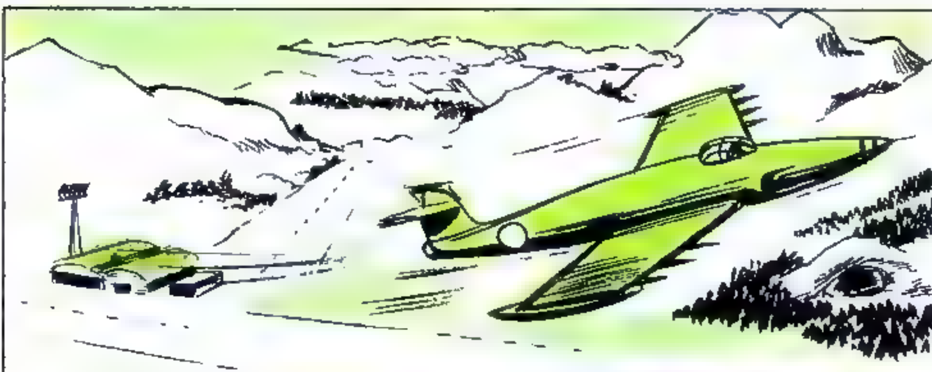

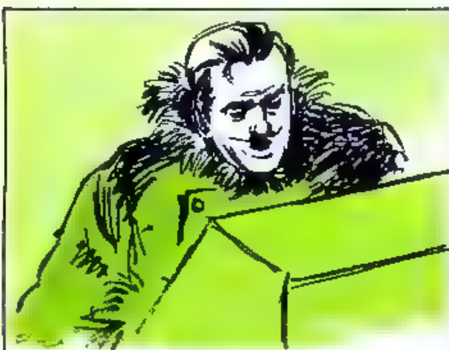

ONDERTUSSEN SCHIJNT DE PILOOT VAN HET VREEMDE VLIEGTUIG PLANNEN UIT TE BROEDEN , ZIJN GEZICHT VOORSPELT NIET VEEL GOEDS.

HIJ HEEFT INDERDAAD EEN PLAN, EEN ZEER STOUTMOEDIG PLAN.. HIJ WIL PROBEREN JOKER MET RAKET EN AL TE ONTVOEREN! HIJ ZET DE MOTOREN VAN ZIJN VLIEGTUIG AAN, TAXIET NAAR DE RAKET EN B NDT DE PARACHUTE AAN DE STAART VAN ZIJN VLIEGTUIG. HIJ NEEMT PLAATS N DE STUURSTOEL, GEEFT GAS HET LUKT!

DE STERKE MOTOREN TREKKEN DE RAKET DE LUCHT IN.

OP HET VLIEGVELD WAREN INTUSSEN DRIE VLIEGTUIGEN GEREEDGEMAAKT DE EERSTE SNELLE JAGER SCHIET DE LUCHT IN. DE TWEEDE, DE DERDE.. DE PILOTEN BLIJVEN VOORTDUREND IN CONTACT MET HET VLIEGVELD.

N
WAAR MEN DE GEGEVENS VAN JOKER ZO GOED MOGELIJK COMBINEERT AAN DE HAND DAARVAN KRIJGEN DE PILOTEN INSTRUCTIES OVER HUN TE VLIEGEN ROUTE. DE TIJD DRINGT, WANT ER IS EEN NOODKREET VAN JOKER OPGEVANGEN.

„KOM ONMIDDELLIJK, IK BEN MET DE RAKET OP SLEEPTOUW GENOMEN. IK BEN MACHTELOOS."

MAAR DE HULP NADERT REEDS. EEN VAN DE VLIEGTUIGEN IS AL IN ZICHT. „ONMIDDELLIJK LANDEN!" SEINT DE PILOOT NAAR HET VREEMDE VLIEGTUIG, DAT DOOR DE LAST AAN DE STAART SLECHTS GERINGE SNELHEID HEEFT

AVONTUUR IN MEXICO

EEN KREET VAN VERRASSING KLONK DOOR HET DUISTERE VERTREK TOEN DE VOETSTAPPEN VAN VALERIE NADERBIJ KWAMEN.

SEÑORITA!

MENEER LOPEZ' U ZEGT, DAT ZILVERMASKER DE SLEUTEL HAD GESTOLEN, EN NU VIND IK U HIER TUSSEN DE SCHERVEN VAN OOMS VERZAMELING.

DAT KOMT, OMDAT IK ZILVERMASKER ZAG BINNENGAAN. IK ZAG HOE HIJ ALLES KAPOTSLOEG, MAAR HIJ WAS ME TE VLUG AF EN ONTSNAPTE DOOR HET OPEN RAAM.

DE RENTMEESTER BUKTE ZICH EN RAAPTE IETS OP.

HIER HEBT U HET BEWIJS. ZEKER VERLOREN TOEN HIJ DOOR HET RAAM KLAUTERDE

IN ZIJN HAND HAD LOPEZ

EEN ZILVEREN MASKER. DUS LOPEZ SPREEKT DE WAARHEID, ZILVERMASKER IS HIER GEWEEST

WEES GERUST, HIJ KRIJGT GEEN KANS ZICH OP UW OOM TE WREKEN IK ZAL VOORTAAN ZELF ZIJN VERZAMELING BEWAKEN.

TELEURGESTELD GING VALERIE NAAR BED. ZE HAD VAST OP ZILVERMASKER VERTROUWD EN GEHOOPT, DAT HIJ HAAR VRIEND WAS. MAAR NU HAD ZIJ EEN SPREKEND BEWIJS DAT HIJ DE VIJAND WAS, EN NIET DE RENTMEESTER.

DE VOLGENDE OCHTEND, TOEN ZE ALLEEN ONTBEET, KEEK VALERIE NAAR DE RUÏNE

ZOU HIJ UIT WRAAK OOMS VERZAMELING KAPOT GESLAGEN HEBBEN OF ZOU ER IETS TE VINDEN ZIJN? IK GA STRAKS KIJKEN OF IK IETS KAN ONTDEKKEN.

MAAR TOEN VALERIE BIJ DE RUÏNE KWAM, KON ZE NIET BINNEN.

DE DEUR ZIT OP SLOT, LOPEZ HEEFT DE SLEUTEL MAAR HET RAAM, WAARDOOR ZILVER MASKER IS ONTSNAPT, STAAT NOG OPEN

HET IS TE HOOG IK MOET WACHTEN TOT LOPEZ ME DE SLEUTEL GEEFT.

HÉ, WAT ZIET DAT BLOEMBED ER VREEMD UIT! ZOU IK ME TOCH VERGIST HEBBEN?

ER IS GEEN BLOEMPJE VERTRAPT! DAN HEEFT LOPEZ GELOGEN, DAT ZILVERMASKER DOOR HET RAAM ONTSNAPT WAS, TOEN HIJ GISTERAVOND WAS BINNENGEDRONGEN.

VASTBESLOTEN LOPEZ HIEROVER TE ONDERVRAGEN, KEERDE VALERIE NAAR HUIS TERUG.

EN WAAROM ZOU LOPEZ GELOGEN HEBBEN? OMDAT HIJZELF OOMS VERZAMELING KAPOT GESLAGEN HEEFT! DAN IS HIJ DUS DE VIJAND OVER WIE HIJ ZELF GESPROKEN HEEFT.

IN DE KEUKEN TROF ZE MARIA AAN.

MARIA, WEET JE OOK WAAR MENEER LOPEZ IS?

SEÑOR LOPEZ IS NET NAAR DE STAD GEGAAN. HIJ ZOU METEEN BOODSCHAPPEN VOOR ME DOEN, MAAR HIJ WAS ZO GEHAAST, DAT HIJ DE BOODSCHAPPENLIJST VERGETEN HEEFT.

MISSCHIEN KON ZIJ MARIA WEL HELPEN EN TEGELIJK DE STAD TOLIMA EENS GAAN BEKIJKEN.

WAT JAMMER. ZAL IK DE BOODSCHAPPEN DOEN, MARIA?

GRAAG, SEÑORITA, HIER IS HET LIJSTJE.

EVEN LATER REED VALERIE IN DE RICHTING VAN TOLIMA. ZE WILDE NIET TE LANG ONDERWEG ZIJN, WANT 'S MIDDAGS ZOU ZE ZILVERMASKER WEER ONTMOETEN. ZIJ WAS WEER OVERTUIGD DAT HIJ HAAR BESTE VRIEND IN MEXICO WAS.

SPOEDIG HAD VALERIE DE MARKT GEVONDEN.

WAT SCHILDERACHTIG MOOI IS HET HIER.

EVEN KIJKEN, WAT MOET IK HALEN? GROENTE... DAAR IS EEN GROENTEKRAAM.

VALERIE DEED ALLERLEI INKOPEN BIJ DE KLEURIGE KRAMEN.

IK MOET OPSCHIETEN, ALS IK OP TIJD ZILVERMASKER WIL ONTMOETEN BIJ HET BEELD VAN CHOTEPEC. IK WEET NIET EENS WAAR HET IS.

ZIJ LIEP JUIST NAAR DE STALLING. TOEN...

DAAR STAAT LOPEZ MET IEMAND TE PRATEN. NET TWEE SAMENZWEERDERS. WAAR ZOUDEN ZE HET OVER HEBBEN?

HAD VALERIE HET KUNNEN HOREN, DAN ZOU ZE GESCHROKKEN ZIJN.

WANT WAT LOPEZ EN ZIJN VRIEND BESPRAKEN, BETROF HAAR EIGEN TOEKOMST EN HET LOT VAN ZILVERMASKER!

DE PRINSES EN DE HOUTVESTER

TIEN MINUTEN VOOR ELF KLOPTE EEN BEDIENDE IN LIVREI AAN DE DEUR VAN DE BOSHUT.

ELSA WOONDE DAAR. DE BEDIENDE WAS FRANS HOLZ, EEN VERTROUWELING VAN DE PRINSES.

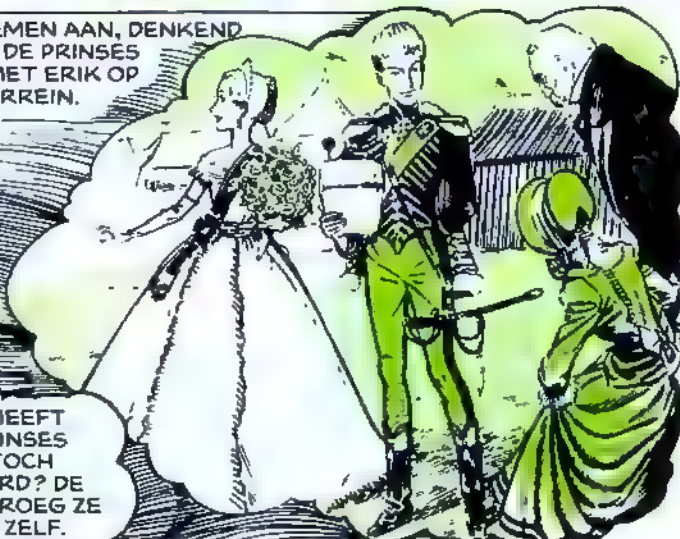
ELSA OPENDE DE DEUR EN KEEK VERBAASD NAAR HAAR BEZOEKER.

VERLEGEN NAM ELSA DE BLOEMEN AAN, DENKEND AAN DE VORIGE DAG, TOEN ZE DE PRINSES HAD GEZIEN MET ERIK OP HET FEESTTERREIN.

ELSA WIST NOG STEEDS NIET DAT DE PRINSES NIEMAND ANDERS WAS DAN HET BOERENMEISJE ANITA, DAT HAAR OP DE HARP BEGELEID HAD. DE PRINSES WAS VAN ELSA GAAN HOUDEN EN HAD HAAR GRAAG AANGEMOEDIGD.

FRANS REED WEG IN EEN KOETS: ACHTER DE BOMEN KWAM EEN GESTALTE TE VOORSCHIJN.

ELSA KEEK VERRAST OP, TOEN ZE EVEN LATER HAAR „VRIENDIN" ZAG AANKOMEN

OPGEWONDEN PRAATTE ELSA VERDER.

O, ALS JE EENS WIST HOE BLIJ IK BEN. MAAR ER ZIJN NOG HEEL WAT MOEILIJKHEDEN MET DAT FESTIVAL

O JA? LAAT EENS KIJKEN.

ELSA LIET ANITA DE VOORWAARDEN LEZEN.

IEDERE DEELNEMER MOET DOOR EEN BEKEND MUSICUS WORDEN VOORGESTELD. WIE ZOU DAT VOOR MIJ KUNNEN DOEN?

ANITA DACHT ERNSTIG NA. MISSCHIEN VANDERVOORT, VROEGER HAAR MUZIEKLERAAR

ZO IEMAND ALS MENEER VANDERVOORT BEDOEL JE?

DIE NU DE KONINKLIJKE ORKESTVERENIGING LEIDDE?.

ELSA STAARDE HAAR ONGELOVIG AAN.

VANDERVOORT? ZO'N BEROEMD MAN KUN JE TOCH NIET VRAGEN VOOR MIJ?

DE PRINSES HERSTELDE GAUW HAAR FOUT. ZE ZEI DAT DE NAAM HAAR HET EERST WAS INGEVALLEN, OMDAT HIJ ZO BEROEMD WAS. MAAR ER ZOU TOCH NOG WEL IEMAND ANDERS VOOR ELSA TE VINDEN ZIJN!

ANITA LIEP VLUG NAAR HUIS, ELSA WUIFDE HAAR NA.

ALS JE IEMAND VOOR ME WEET... JIJ HEBT ME NOG ALTIJD WETEN TE HELPEN!

NU MOET IK HEUS VLUG NAAR HUIS. IK ZAL DE GROTE WEG MAAR NEMEN, DAT IS KORTER.

ANITA KON NIET VOORZIEN DAT DIE WEG SLECHT GEKOZEN WAS.

WANT LANGS DIEZELFDE WEG NADERDE EEN KOETS, WAARIN EEN EENZAME OUDE HEER GEZETEN WAS.

WE NADEREN KONIGSDORFF AL. DAN KAN IK MIJN HOUTEN KISTJE AFLEVEREN DAT VOOR HET LOT VAN ERIK EN ANITA ZO BELANGRIJK IS.

De Bandieten van Sicilië

DOOR MARY FITT

IX

KORTE INHOUD VAN HET VOORAFGAANDE: *Anne en Peter Brett zijn door hun oom Paul uitgenodigd voor een autotocht op Sicilië. Tijdens een heftig onweer raakt de auto onklaar; op zoek naar hulp belanden Anne en Peter in het vervallen landhuis Castelforte van Sebastiano, Leopoldo en Angela de Caro. Sebastiano vertelt dat zij wezen zijn en dat hun neef Luciano hun de erfenis heeft ontnomen. Bij een poging van de roversbende van Guido om hen te ontvoeren wordt het landhuis in brand gestoken. Guido wordt gearresteerd; in Catania waar zij oom Paul terugvinden, horen zij dat Luciano is overleden. Zij gaan op bezoek bij zijn moeder, gravin de Caro, die hun een ring meegeeft voor Sebastiano. Later worden zij gearresteerd op beschuldiging van Rossi, de butler van de gravin, dat zij van haar een paar antieke handschoenen hebben gestolen. Rossi blijkt familie van Guido te zijn.*

„Ja," antwoordde Peter. „Ik herinner me haar nog. Een dikke vrouw, die in spoken geloofde."

„Juist," zei Anne. „Zie je nu hoe alles in elkaar zit? Als Guido de neef is van Rossi, en die Maria is de dochter van de grootmoeder uit de winkel, dan zitten ze natuurlijk allemaal in het komplot. Dáárom zei ze ook dat ze ons nog nooit gezien had!"

„Natuurlijk," antwoordde Peter weer. „En ze hebben allemaal gewerkt voor..." hij wilde de naam Luciano noemen, maar Anne zond hem een waarschuwende blik toe.

„Nu weten we tenminste waar we aan toe zijn. De vraag is nu: hoe komen we eruit?"

„Ze moeten die kleine Luigi zien te vinden," zei Anne. „Hij zal vast en zeker zeggen dat hij ons gezien heeft, als ze hem tenminste zonder de anderen kunnen ondervragen. Hij weet waarschijnlijk helemaal niet waar het om gaat. Hij is nog veel te jong en doet natuurlijk alles wat ze hem zeggen. Zijn grootmoeder heeft hem kennelijk naar buiten gestuurd om mij de winkel in te lokken."

„Zo moet het zijn gegaan," beaamde Peter. „Rossi is natuurlijk vooruit gegaan om haar te zeggen, dat wij op zoek waren naar een parelsnoer. Daarna, toen hij zág dat wij er iets gekocht hadden, is hij naar de politie gegaan met zijn verhaaltje. En ik geloof nooit, dat de politie nu nog moeite zal doen om Luigi op te sporen, alleen om te vragen of hij ons herkent. En bovendien zal de familie hem wel ergens verborgen houden. Nee, we moeten iets anders bedenken. We worden als schuldig beschouwd totdat we kunnen bewijzen dat we ónschuldig zijn."

Na deze wijze woorden plofte Peter op een stoel tegen de muur en begon na te denken, met zijn ellebogen op zijn knieën en zijn kin in zijn handen.

Ondertussen keek Anne naar het parelsnoer. Even later stapte ze naar de tafel en bleef voor inspecteur Zoppi staan.

„Mag ik dat alstublieft hebben?" zei ze en wees op een verkreukeld stukje vloeipapier, waarin het parelsnoer verpakt was geweest.

„Ik zou niet weten waarom niet," zei de kapitein beleefd. Anne voelde, dat hij wel best vriendelijk tegen hen wilde zijn, maar hij moest natuurlijk zijn taak nauwgezet uitvoeren als politieman, vooral met Rossi vlak achter hem.

„Dank u," zei Anne.

Ze pakte het papiertje op en stopte het in haar tas. „Heb jij nog iets bedacht?" vroeg ze aan Peter.

„Alleen dat we moeten vragen aan

de inspecteur, dat hij nog inlichtingen over ons inwint bij de gravin. Dat is toch zo logisch als koek. Zij kan toch niet net doen alsof we alles gestolen hebben!"

„Dat kan ze wél," zei Anne

„Ja, alleen als ze ook in het komplot zit."

„O, dat geloof ik niet," zei Anne. „Maar ze is oud en blind. Ze heeft ons dus níét gezien en het kan daarom heel goed zijn, dat ze haar verklaringen niet zullen accepteren."

„Maar ze herkent onze stémmen toch wel?"

„Natuurlijk. Maar zouden ze naar haar luisteren als ze dat zei? Ik betwijfel het. Je moet niet vergeten, dat niemand ons gezíén heeft behalve die Rossi."

Anne keek naar Rossi en ze had er plezier in toen ze zag hoe hij bij het horen van zijn naam schrok. „Toch moeten we het risico maar nemen. Zal ik het de inspecteur vragen?"

„Okee," zei Peter. „Maar ik geloof nooit dat Rossi ons bij haar toe zal laten."

„Ik ook niet, maar we kunnen het proberen." Anne wendde zich nu tot Zoppi en vroeg in het Italiaans. „Inspecteur, mag ik u nog iets vragen?"

„Zeker, signorina," antwoordde de kapitein beleefd.

„We zouden de gravin de Caro willen spreken. Zij zal u ook zeggen dat zij ons de ring en het geld heeft gegeven."

Rossi onderbrak haar. „De gravin kan niemand zien. Ze is moe en ze is ziek. En hoe het ook zij, ze kunnen nooit beweren dat de gravin hun de handschoenen en de parels heeft gegeven."

Inspecteur Zoppi bestudeerde zijn blocnote.

„Zei u, dat de handschoenen in de cassette lagen?"

„Ja," zei Rossi. „Iedereen kan dat bevestigen, er zijn zoveel mensen die ze daar hebben zien liggen."

„En de parels? Waar lagen die? Droeg de gravin die soms?"

„Nee, zij lagen ook in de cassette."

„En had de gravin de sleutel van de cassette in haar tas?"

„Ja."

„Gaf ze de sleutel aan het meisje?"

„Ja. Dat kan zij niet ontkennen."

„Het meisje haalde de handschoenen dus uit de cassette en legde ze er later terug. Ze deed de cassette niet op slot. Is dat juist? De cassette werd dus later ook niet op slot gedaan?"

„Zo is het."

„De sleutel werd dus door de gravin bewaard in haar handtas?"

„Ja."

„En de ring ook?"

„De gravin droeg de ring," zei Rossi. „Maar haar vingers zijn dun en een handige dief zou de ring er makkelijk af kunnen halen."

„Zonder dat zij het merkte?" vroeg Zoppi. Anne meende twijfel in de stem van de inspecteur op te merken. Maar Rossi stond al met zijn antwoord klaar.

„De gravin liet de kinderen al haar kostbare bezittingen zien," zei hij. „Zij trok misschien de ring ook van haar vinger af om die beter te laten zien en de kinderen staken hem in hun zak."

„Over het algemeen zijn vrouwen niet zo zorgeloos, vooral niet als het kostbare ringen betreft," zei de inspecteur.

„De gravin is blind," hield Rossi vol. „En nu haar zoon net overleden is, is ze erg verdrietig en meer verstrooid dan anders."

„Het geld bewaarde ze natuurlijk ook in haar tas?" vroeg Zoppi.

„Ja."

„Je beweert dus dat de kinderen de bankbiljetten uit haar tas hebben gestolen?"

„Ja."

„Drieduizend vijfhonderd lire?"

„Ja."

„De kinderen beweren dat ze het geld hebben gekregen."

Rossi gromde minachtend. „Dat is makkelijk gezegd!" zei hij.

„De kinderen zeggen dat het bedrag vijfduizend lire was."

„Het zijn Engelsen," zei Rossi. „Wat hebben zij nu voor verstand van ons geld en onze koers?"

„Ze zijn hier anders al enige tijd," zei Zoppi. „En ze spreken heel goed onze taal ook."

Het leek wel alsof hij hen nu verdedigde. Anne maakte meteen gebruik van die stemming. „Alstublieft, inspecteur, gaat u met ons mee naar de gravin. Dan zult u zelf horen dat we de waarheid hebben gesproken en dat die man leugens vertelt. Hij staat in verbinding met een troep bandieten die in een grot leven. Zijn neef Guido is hun leider en de vrouw van die Guido — Maria — is de dochter van de vrouw, bij wie wij ons parelsnoer hebben gekocht. De kleine jongen,

„Hij staat in verbinding met een troep bandieten die in een grot leven."

Hij stak zijn hoofd door het raampje en wrong zich erdoor. Anne keek angstig omhoog.

Luigi, is de zoon van Guido. U weet dat Guido in de gevangenis zit."

„Is dat allemaal waar?" vroeg Zoppi aan Rossi. „Is Guido Rossi familie van je?"

„Hij is ongelukkig genoeg mijn neef," zei Rossi. „Maar ik ben niet verantwoordelijk voor de daden van mijn neef."

„En signora Colombo is dus de schoonmoeder van Guido Rossi?"

Rossi keek nu misprijzend en zei: „Ik heb nooit belangstelling gehad voor de aangelegenheden van mijn neef. Maar ik geloof wel, dat hij getrouwd is met een zekere Maria Colombo. Ik weet niets van haar of van haar familie af."

Inspecteur Zoppi wendde zich nu tot de bewaker die mee was geweest naar de winkel

„Heb je signora Colombo nog gevraagd of zij iets wist van de handschoenen? Ik ben erg benieuwd om te weten, waar die gebleven zijn."

„Ze zei dat ze er niets van wist," antwoordde de bewaker.

„Breng in alle winkels een beschrijving van de handschoenen," zei Zoppi tot een agent, die ook in het vertrek stond. „Loof een beloning uit van tienduizend lire voor degene die ze weet te vinden."

„Tienduizend lire!" zei Rossi verontwaardigd. „Maar, kapitein, die handschoenen zijn onbetaalbaar! Ze zijn énig op de wereld!"

Zoppi lachte. „Desondanks, vriend, zou het best kunnen zijn, dat een dief liever tienduizend lire heeft dan niets!"

„Wat bedoelt u?"

„Ik bedoel daarmee, dat de dief deze bijzondere handschoenen nergens in Catania of op heel Sicilië kan verkopen zonder dat hij gevaar loopt. Ik zal ervoor zorgen dat in heel Italië de politie op de hoogte wordt gesteld van de diefstal."

„Maar in Amerika willen ze wél een kapitaal betalen voor zulke bijzondere handschoenen," merkte Rossi op.

Zoppi keek hem scherp aan.

„Denk je dat?" Hij wendde zich tot Anne. „Signorina, ik zal zelf naar de gravin de Caro gaan. Als haar verhaal klopt met dat van jullie, zal ik jullie niet langer vast hoeven te houden."

Hij nam zijn pet en stok en zei: „Rossi, kom mee. De anderen kunnen aan hun gewone werk gaan." Hij nam het parelsnoer op. „Ik zal het meenemen om het aan de gravin te tonen. Misschien kan ze het met haar vingers herkennen."

Toen volgde een grote uittocht en Peter en Anne werden alleen gelaten.

„Ik ben blij dat hij ons niet op ons erewoord gevraagd heeft niet te ontvluchten, want ik ben van plan ertussenuit te trekken," zei Peter.

„Dat bestáát toch niet!" zei Anne.

„Wacht maar eens af," antwoordde Peter geheimzinnig. „De deur is op slot gedaan, dat heb ik gehoord. Maar ik geloof dat ik wel door het raam weg kom. Die deur achter de tafel is niet op slot." Peter stond op en liep naar de bewuste deur.

„Dat bedoel ik niet," zei Anne. „Ik bedoel dat hij probeert ons te helpen, dat weet ik zeker. Ik weet ook zeker dat hij die Rossi niet vertrouwt. We kunnen de inspecteur nu niet in de steek laten door te vluchten."

„Doe jij maar wat je wilt," zei Peter. „Blijf maar gezellig hier, als je dat leuk vindt Maar ik neem de benen als ik kans zie."

„Als jij gaat, ga ik met je mee."

„Weet je," zei Peter vaderlijk, „die Zoppi kan ons wel willen helpen, maar als de schijn zó tegen ons blijft, wat moet hij dan doen? Rossi is een geslepen vent. Hij zal er heus wel voor zorgen dat de inspecteur niet in contact komt met de gravin Ze zal van de hele geschiedenis niets weten. Er zijn maar twee andere getuigen: die signora Colombo die met Rossi samenwerkt, en de kleine Luigi die al naar Italië is gestuurd. Nee, hoor, we zitten grondig in de soep en volgens mij is er maar één kans voor ons: ontvluchten, zo snel als we kunnen. Daarna kunnen we wel iets doen."

„Wat doen?"

„We móéten uit zien te vinden waar Rossi de handschoenen verborgen heeft. Je hoorde toch wat hij zei over dat verkopen in Amerika? Ik ben overtuigd dat hij ze heeft, en hij zal ze net zo lang bewaren, totdat hij de kans schoon ziet om ze aan een Amerikaan te verkopen. De vraag is alleen: waar zijn de handschoenen nu? Geloof jij dat ze bij die signora Colombo zijn?"

„Vast niet," antwoordde Anne. „Ze zou ze nooit durven bewaren, nu de mogelijkheid bestaat dat inspecteur Zoppi de winkel laat onderzoeken."

Zij kreeg weer eens een goede inval. „Ik weet het!" riep ze uit. „Rossi zal ze op een of andere manier naar de grot willen smokkelen."

„Hoe?"

„Door middel van die Maria Rossi, de dochter van Signora Colombo. Die komt natuurlijk haar man Guido opzoeken in de gevangenis en dan spreekt Rossi haar ook wel."

„Dat is een idee," zei Peter. „Dan zullen we dus de grot moeten opzoeken en daar op speurtocht gaan. Doe je mee, ja of nee?"

„Natuurlijk," antwoordde Anne. „Als we hier tenminste weg kunnen komen."

Peter probeerde de deur achter de tafel van Zoppi en ja, hoor! die was niet op slot. Daarachter bevond zich een klein kamertje met rondom langs de muren boekenplanken, waarop klappers stonden. Hij nam een klapper in handen. „Politiedossiers," zei hij. Hij haalde nog meer dossiers van de plank en toen van een hoger gelegen plank. Boven die plank was een klein raampje, vlak onder het plafond. Nu klom Peter boven op de kast door middel van de vrijgekomen lege ruimten op de planken. Hij gluurde door het zwarte, stoffige raampje. Eerst moest hij een stukje van het glas schoonwrijven, daarna kon hij pas iets zien

„Hier is een soort binnenplaats," fluisterde hij. „En ik zie een rek met fietsen. En daar is een poort, die open staat. Ik zie niemand. Kom mee, vlug!"

Hij stak zijn hoofd door het raampje en wrong zich erdoor Anne keek angstig omhoog, zag tenslotte alleen nog maar zijn handen, die de rand grepen, en daarna hoorde ze een zachte plof, waarmee Peter op de grond belandde. Lenig als Anne was, kostte het haar geen bijzondere moeite hem te volgen; de

sprong naar beneden viel erg mee.

Daarna slopen ze langs de muur naar het fietsenrek. Ze pakten twee fietsen; alles ging zó razend snel dat ze pas tot het besef kwamen dat ze weer vrij waren, toen ze door de poort gefietst waren.

„We kunnen beter de hoofdstraten links laten liggen," zei Peter. „We moeten eerst naar het zuiden en dan naar het westen. De zon moet nu in het zuiden staan. Kom! Zo gauw we buiten de stad zijn, zullen we weer de hoofdweg moeten nemen."

„Peter," zei Anne.

„Ja?"

„Hadden we geen briefje moeten achterlaten voor inspecteur Zoppi? Hij zal erg teleurgesteld zijn. Hij denkt vast dat we gevlucht zijn omdat we schuldig zijn."

„Doe niet zo mal," zei Peter. „We hebben de ring en het geld toch op tafel laten liggen? Is dat geen bewijs genoeg dat we geen dieven zijn?"

„Ik hoop het," mompelde Anne. „Ik vind het anders wel jammer dat ik dat parelsnoer kwijt ben. Moeder zou er reuzeblij mee zijn geweest. En tenslotte hebben we ervoor betaald."

„Met geleend geld," grinnikte Peter.

Toch, ondanks de gemakkelijke vlucht, voelden zij zich onrustig en opgejaagd. Ze reden onder de hete zon op de weg, die van Catania zuidwaarts voerde. Ze waren doodsbenauwd dat elke auto die achter hen reed vol met politiemannen zat.

TIENDE HOOFDSTUK

Stro en sinaasappels

De fietstocht van Anne en Peter was afschuwelijk spannend, want elke keer als ze een auto achter zich hoorden aankomen, keken ze angstig om. Het klamme zweet stond hun in de handen, ze trapten als bezetenen door. Tot hun grote geluk stopte echter geen enkele auto, tenslotte voelden Anne en Peter zich een beetje veiliger. De brug van Prima Sole over de rivier de Semeto waren ze nu ook gepasseerd. Dat was de brug, waar hun vader tijdens de oorlog gevochten had. Anne en Peter konden het zich niet voorstellen, alles zag er nu zo vredig uit! Ze fietsten op een landweg, toen ze een karretje zagen naderen, getrokken door een muilezel. De zijstukken en de wielen waren vrolijk geschilderd, zoals je dat zo vaak ziet in Sicilië. Anne en Peter hadden er al heel wat gezien, nu keken ze er nauwelijks naar; ze fietsten er rustig voorbij. Plotseling echter stopte de kar en een hoge stem riep iets. Ze keken om. . .

„Sebastiano!" riep Anne ademloos.

Ze wisten niet, hoe snel ze hun fietsen keren moesten; toen ze dichterbij kwamen, zagen ze het duidelijk: Sebastiano zat op de bok. Hij droeg een oude zwarte pet, een blauwe kiel, een modderige zwarte broek en zware laarzen.

Leopoldo zat naast hem en zag er net zo uit. In de kar zat Angela op een hoop stro. Ze had een enorm grote zwarte sjaal omgeslagen, die haar hoofd en zelfs haar voeten bijna helemaal bedekte. Carlo, de hond, lag naast haar en kwispelstaartte.

„Wat doen jullie hier?" vroeg Peter, toen hij van zijn verbazing bekomen was.

„We trekken naar het noorden, naar Acireale," antwoordde Sebastiano.

„Waar komen jullie vandaan? Van Castelforte?"

„Nee. We hebben vlak bij Syracuse op een boerderij gezeten en er een beetje gewerkt. We konden niet meer op Castelforte blijven, het huis is onbewoonbaar nu er zo'n groot stuk van het dak verbrand is. En we waren trouwens ook bang, dat die schurken terug zouden komen."

„Waarom zijn jullie niet in dat marmeren prieel gebleven, je weet wel, dat er uit ziet als een soort tempeltje?"

„Dat ging ook niet, want het stonk er vreselijk en er waren zo ontzettend veel muggen! En het water uit de vijver is door de brandweermannen bijna allemaal verbruikt en tot nog toe is er geen nieuw water bijgekomen."

„Het stonk er vreselijk!" zuchtte Leopoldo die nóg een vies gezicht trok bij de herinnering.

„Ik vond de muggen veel erger," zei Angela.

„Daarom zijn we dus weggegaan," vervolgde Sebastiano zijn verhaal. „Maar de boer bij Syracuse, waar we vroeger al eens hebben gewerkt, had niet genoeg te doen voor ons en hij raadde ons aan om het eens bij zijn broer te proberen die vlak bij Acireale woont, aan de voet van de Etna. Hij heeft daar sinaasappeltuinen. Maar waar gaan júllie eigenlijk naar toe?"

WORDT VERVOLGD

„Sebastiano!" riep Anne ademloos.

BILLIE TURF

Het dikste studentje ter wereld

DE KEIZER EN DE GENERAAL

Tsaar Nicolaas I van Rusland (1825-1855), die wegens zijn strengheid de „ijzeren tsaar" werd genoemd en een grillig, wispelturig karakter had, reisde meestal incognito (onder een aangenomen naam) Hij liet zich op zijn reizen altijd door dezelfde generaal vergezellen en maakte dan gebruik van een postwagen.

Op een van hun tochten vernamen de heren bij een station, dat daar een slechte weg begon en de postwagen een uur of drie werk zou hebben om het volgende station te bereiken. De weg door het bos was echter belangrijk beter en gewoonlijk legden de reizigers deze in vrij wat korter tijd te voet af. De keizer en de generaal besloten die ook te nemen en gingen een voetpad op, dat hen door een beukenbos tot aan een water bracht. Dit water was tamelijk breed. Hoe zouden zij daar nu over komen?

Toevallig volgde een boer eveneens de weg. De keizer klaagde, dat er geen brug was. De boer klaagde al net zo erg.

„Is hier dan volstrekt geen overgang?"

„Nee, helaas niet."

„Niet, en hoe kom jij er dan over?"

„Dóór het water"

„Heb je ook weleens bagage bij je?"

„O ja, dikwijls."

„Tien roebels zijn voor jou, als je mij naar de andere oever draagt."

De boer stemde toe, nam de keizer op zijn rug en droeg hem naar de andere oever."

„Breng nu mijn tochtgenoot hierheen, ook voor tien roebels."

De boer gehoorzaamde en nam de generaal op zijn schouders. Maar nauwelijks was hij halverwege, toen de keizer riep „Vijftig roebels krijg je, als je hem in het water laat vallen!"

De boer aarzelde „Honderd roebels, als je mij verder draagt," riep de generaal.

De boer deed weer enkele stappen, toen hem van de overkant werd toegeschreeuwd: „Ik geef je tweehonderd roebels, wanneer je hem erin werpt!"

De boer raakte opnieuw in verlegenheid.

„Vijfhonderd roebels, wanneer je mij naar de overzijde brengt."

„Achthonderd roebels," klonk het weer van de overkant, „als je hem niet overbrengt!"

Klets, daar spartelde de generaal in het water, doch hij sloeg zijn armen om het lijf van de boer en riep: „Duizend roebels, maar nu breng je me voor de drommel naar de oever!"

De generaal kwam aan land en de boer begeleidde de heren naar het station, waar hij zijn loon ontving...

Nadat de generaal zich van droge kleren had voorzien en de beide heren ontbeten hadden, schreef de generaal onder de keizerlijke uitgaven: „Voor het ontbijt 10, voor het dragen van Zijne Majesteit door het water 10, voor het overdragen van generaal Mensjikow, onder zeer verzwarende omstandigheden, 1000 roebels."

EEN NACHT OM NOOIT

Zoveel pech als vannacht hadden ze op hun hele tocht nog niet beleefd. Drie uur geleden hadden Paul en zijn kampeergenoot Sjel het tentdoek achter zich dichtgetrokken. En nu, lang na middernacht, lagen ze nog klaarwakker onder het brandend theepitje dat onder het tentdoek te bibberen hing in de wind. Zeven droge zomerdagen hadden ze genoten en graag hadden ze aan deze tocht door Nederland nog een week of wat vastgeknoopt. Maar met nog enkele dubbeltjes op zak kun je niet veel meer doen. Op een platte duintop hadden ze in de late avond de tent opgezet. Toen had de lauwe, naar scheepsolie riekende zeewind een spokerig wolkenveld meegebracht en uren achtereen druilde nu al het fijne water op het tent-dubbeldak. De wind zorgde voor voldoende herrie om er wakker bij te blijven. Sjel keek door een scheurtje in het doek naar de opstandige zee. Een paal met een bord, dat rammelde in de wind, had nu zijn aandacht Bij de zwempartij in zee, morgenvroeg, zou hij de waarschuwing voor zwemmers weleens lezen

Achter zijn rug kwam Paul opeens overeind; zijn hand tastte over de grond. Een paar harde bulten in de grond hadden hem de gehele nacht gepijnigd; je kreeg er gewoon deuken van in je ribbenkast. Toen Paul zich gapend op het achterhoofd krabde, lichtte een windstoot een flap van de tentdeur op. Dat was genoeg!

„Ik zie wat, Sjel!" waarschuwde hij, kroop naar de tentdeur en schoof het doek een handbreed opzij. Je hoefde geen arendsogen te hebben om het te zien. Daar boven de branding sprong een blauw knipperlicht bezeten heen en weer. Opeens bleef het uit. Nu klonk het geluid van scheurend, spoelend water Drie kerels in donkere kleding met grote pakken op hun rug sleepten zich door de branding. Achter zich aan trokken ze een vaartuigje mee. Toen ze tot kniehoogte in het water stonden, lieten ze het platte scheepje vol water lopen, zodat het zonk. Toen zag je het drietal het strand oprennen en in het natte duinland verdwijnen

Verbijsterend, dat was het! Wat was hier gebeurd? Spionnen? Ach nee... Maar smokkelaars natuurlijk, dacht Paul. Sjel had opeens erg veel zin om eens te gaan kijken op de plaats, waar het vaartuigje was gekelderd. Direct stemde Paul ermee in. Zwijgend trokken ze hun kleren aan en met plastic-capes over hun schouders kropen ze naar buiten. Ze zouden het geval eerst maar eens op afstand bekijken, vond Paul. Veel verderop, in een nauwe spleet tussen twee duinkoppen, waar de kletsnatte duinhelm tot aan hun middel reikte, konden ze zich verbergen. Sjel, die met zijn oren in de wind stond, stak opeens een waarschuwende vinger omhoog. Ergens onder het lekkende wolkendek klonk het nerveuze gesudder van een vliegmachine, vechtend met tegenwind. De echo, die in de dans van het zeewater totaal verstrooid raakte, maakte dat je de richting niet kon bepalen. Een verkeersmachine misschien, die wat uit de koers was gewaaid? Nee! Kijk, links boven zee. Een dwergvliegtuigje, dat danig wiebelde in de krasse wind, kwam als een vallend blad omlaag. Boven het verdronken land boog het bijna stilstaand af en stotterde boven de duinkoppen rond. Een sportvliegtuigje leek het. Sjel, die thuis een plank vol luchtvaartlectuur bezat, had het ranke vliegtuigje op slag herkend. Nu lummelde de peuter weer boven zee, maar keerde opeens terug naar de duinenrij.

„Ik zal eens proberen of ik de letters en de kleuren kan

. maar keerde opeens terug naar de duinenrij.

TE VERGETEN

DOOR S. E. DEENIGH

zien," zei Sjel. Daaruit kon je opmaken in welk land het toestel thuishoorde en misschien ook wel wie er de eigenaar van was. . . Het moest een bekwame piloot zijn die het kistje bestuurde. Een plotselinge val daling tenminste bracht de machine tot rakelings boven de golven. Opeens klonk Pauls stem weer. „Daar!" Op een, twee, drie plaatsen werd op de strandstrook een vuurtje zichtbaar. Drie fakkels, die smerig rookten in de regen, waren in de grond geplant. De piloot had het landingsterrein nu gezien en onmiddellijk viel de neus omlaag. Vlak bij de eerste vlampit raakte het toestel met afgezette motor de grond en met deze tegenwind stond het nauwelijks tien meter verderop stil. Nu kon je het duidelijk zien; de letters en nationaliteitskleuren van het toestel waren met gele doeken afgedekt. Nú was het toch overduidelijk dat hier iets gebeurde, dat om een of andere reden geheim moest blijven! Uit het zwarte duin doemde opeens een van de zwarte kerels op. Hij rende in een boog om de nog draaiende propeller heen en ontving iets uit de hand van de piloot. Boem, de cockpit werd weer gesloten. De man trok zich terug, de machine loeide al weer, sloeg een paar maal de staart op de grond, begon zijn klimpartij tegen de wind in en verdween. De kampeerders stonden nog omhoog te zien, toen op het strand de fakkels werden gedoofd. Dat deden die vreemde mannen. Bepakt en bezakt liepen ze opeens naar het water terug. Ze haalden het bootje weer uit het water en roeiden met hun korte spanen ijlings weg. Ze verdwenen in de branding. . .

Smokkelaars? Tóch spionnen? Een internationale dievenbende of wat dan ook?. . . In ieder geval waren het individuen die tot alles in staat waren, begreep Paul. Nu ja, er viel nu niets meer te doen.

„We gaan terug naar de tent," besliste hij huiverend. Morgen zouden ze dan wel verder zien. Paul was de eerste die de vertrouwde duinkop beklom. Maar wat nú weer? „Een schurkenstreek!. . ." hoorde Sjel hem roepen. Wat was er dan toch? Pauls uitleg was verschrikkelijk. „Alles is weg! De tent, onze spullen. . . Diefstal! Meer dan bar!"

„Misschien weggewaaid. . ." zei Sjel. Ben je mal, dacht hij toen, hier tegenover de paal met het bord moest de tent staan. De grond toonde nog de gaten van de palen en de haringen. Paul liep woedend heen en weer. Geboefte was het, dat eerzame kampeerders in een onbewaakt ogenblik van hun hele hebben en houden beroofde. „Een leuke nacht!" raasde Paul. „Om nooit te vergeten!. . ." Sjel had uit de voetafdrukken begrepen dat er meer dan één dader bij was betrokken. „En het is nog maar kort geleden dat ze er met de buit vandoor zijn gegaan." Waar de tent had gestaan, had hij de grond afgetast en die was nog redelijk droog. Opeens was hij met beide handen ijverig aan het graven. Alweer wat nieuws? Jawel. Een grote doos, een metalen pakket ter grootte van een flink biscuitblik, tilde hij aan een handvat uit de grond. Een vreemd ding was het, gehuld in een dunne rubberhoes met letters en nummers en voorzien van een zwengel, een wieltje en wat al niet meer. .

„Een kilo of zeven weegt het," schatte Sjel en dat was het enige, dat hij ervan zeggen kon. „En verder weet ik nu

ook, welke oneffenheden in de grond mij hebben wakker gehouden. . ." Hij wees een paar koperen knoppen aan, die, bedekt met een dun laagje zand, boven de grond hadden uitgestoken. Het aantal onopgeloste vragen van deze nacht had zich weer uitgebreid. Wie was de eigenaar van dit voorwerp en wat deed het hier in de grond? Hadden de indringers er soms iets mee te maken, het vliegtuig misschien? En waar was de tent? Het werd alles bij elkaar hoog tijd om de politie op te zoeken. Ze gingen er maar meteen naar toe en namen hun vondst mee. Om de beurt droegen ze het vreemde ding. Sjel had het weer op zijn schouders, toen ze bemodderd en doornat de verharde weg hadden bereikt. Geen vlekje, geen stipje licht was hier in de verre omtrek te zien; voor oneerlijke mensen inderdaad een uitgelezen terrein om hun slag te slaan.

Uit een bocht in de weg naderden twee lichtstippen. Een auto met gedempte koplampen. . . „Het zoveelste avontuur is op komst," gromde Sjel en zette zijn vracht aan de kant van de weg. „We houden de wagen aan en proberen mee te rijden," stelde hij voor. Een praatje met de chauffeur zou bovendien weleens nuttig kunnen zijn. Paul stak midden op de weg zijn hand op. Het lukte; de chauffeur knipte een schijnwerper aan-uit en daarna kwam het wagentje, met deels afgedekte koplampen, tot stilstand.

„Wel, wel," zei Sjel verwonderd. Twee witgehelmde mannen waren het in een open jeep; politie.

„Vertel het maar eens," nodigde de agent uit, die naast de chauffeur zat. Een zeil dat tot op hun schoenen hing, beschermde hen tegen het water.

„Kunt u ons een lift geven naar het dorp?" probeerde Sjel. Dat was wel wat veel gevraagd. De mannen dienden eerst te weten wat er aan de hand was. „Alleen in noodgevallen mogen wij lifters meenemen," legde de agent uit. Kort en bondig deed Sjel verslag van de opwindende nacht. De agenten schenen heel wat gewend, ze vertrokken tenminste geen spier. Doodkalm gaf de chauffeur antwoord.

„Wat u op het strand hebt gezien, is niets bijzonders. Een militair vliegtuig heeft in samenwerking met een drietal commandosoldaten een nachtelijke oefenlanding uitgevoerd. . ." En daar bleef het niet bij De agent had zich omgekeerd en een dekzeil, waarop zich een plas regenwater had gevormd, teruggeworpen. Met zijn zaklamp belichtte hij de achterbak en wat daarin lag.

„Al onze spullen. . ." riep Paul opgewonden. „Hoe is dat mogelijk?"

„Toen u op de loer stond, hebben wij uw tent verlaten aangetroffen," verklaarde de agent. „Omdat niemand kwam opdagen, hebben we alles meegenomen om op het bureau een nader onderzoek in te stellen. . . U mag daar trouwens niet kamperen. Het bord op het strand vermeldt duidelijk: VERBODEN. MILITAIR TERREIN. Nu er hier oefeningen worden gehouden, is het bovendien gevaarlijk!"

Zo, met die preek konden ze het wel doen. „Neem je boeltje maar weer mee. . ." zei de agent. Dat was betere praat. De berooide eigenaars vielen op hun spullen aan en sleepten alles uit de bak. Daarna wilden de politiemannen nog even het voorwerp zien waar Sjel over gesproken had. Sjel haalde het kastje op

„Prachtig, prachtig!" zeiden de mannen. Ook zonder het licht van een zaklamp hadden zij de vondst herkend. „Dat is een nieuw type stroomaggregaat voor de verwarming en verlichting van tenten. De soldaat die het een paar dagen geleden bij een oefening in de grond moest graven, kon het later niet terugvinden. Het is duur spul. Daarom heeft de commandant een flinke premie uitgeloofd voor degene, die het terugvindt. . ."

Daarna noemde hij het adres van de kazerne, waar de jongelui zich de volgende dag maar moesten melden om de beloofde beloning in ontvangst te nemen!

Het oponthoud had nu lang genoeg geduurd en het jeepje startte weer met het lichtaggregaat op de knieën van een agent. „Goedenacht en prettige vakantie verder!"

De kampeerders waren nog te verbluft om iets te antwoorden. Toen sloeg Paul zijn vriend enthousiast op de schouder. Het was toch wel een nacht om nooit te vergeten. . .

„Dat geld komt ons te pas. Nu kunnen we onze vakantie met nog een week verlengen!"

Toen ze een uur later als mollen wegkropen in hun slaapzakken, was juist de regen opgehouden. Een streepje zon, omgeven door de tere luister van een nieuwe dageraad, ging op over het duin

Kort en bondig deed Sjel verslag van de opwindende nacht.

Waard om te weten

Rare kranten

Het is haast niet te geloven, dat er iemand heeft geleefd, die gedurende de vierentwintig jaar een krant geheel alleen voor zichzelf heeft laten drukken en voor dat genoegen het bedrag van zestigduizend roebel over had. Hoe fantastisch dit ook mag klinken, het is niets anders dan de waarheid.

Gedurende vierentwintig jaar — van de dag van zijn troonsbestijging in 1894 tot 1918, toen hij om het leven werd gebracht — kreeg tsaar Nicolaas II van Rusland dagelijks het enige exemplaar onder ogen van de krant, die speciaal voor hem werd gedrukt. Er werkte een gehele drukkerij helemaal alleen voor de tsaar, met een uitgelezen staf redacteuren en binnen- en buitenlandse correspondenten.

Na de dood van Nicolaas II heeft het vijfentwintig jaar geduurd, voordat iemand wéér eens een krant kreeg te lezen, die uitsluitend voor hemzelf gedrukt was. Dit is gebeurd in de Noordamerikaanse stad Milwaukee, waar in een ziekenhuis een vrouw zeer ernstig ziek lag. De gevaarlijke operatie die zij moest ondergaan, was gelukt, maar de vrouw was erg zwak en elke schok, ook de kleinste, zou haar noodlottig kunnen worden. Diezelfde dag kwam haar enig kind onder zeer droevige omstandigheden om het leven. De geschiedenis hiervan verscheen met vermelding van alle bijzonderheden in elke Amerikaanse krant, behalve in de krant, die aan de moeder ter lezing werd gegeven. De uitgever van het blad, met de toestand der moeder op de hoogte gesteld, liet speciaal voor haar een krant drukken, waar de geschiedenis van het verongelukte kind uitgelicht en door een ander artikel vervangen was.

Een van de eerste kranten die in Europa verschenen, was het „Nieuwsblad van Venetië", waarvan het eerste nummer in het begin van het jaar 1563 uitkwam, toen Venetië in oorlog was met de Turken. Slechts eens per maand verscheen er een nummer, waarin de stand van de oorlog beschreven werd. Degenen die konden lezen, maakten daarmee goede zaken. Zij kochten een nummer en verzamelden hen, die belangstelling voor het nieuws hadden, om zich heen. Ieder moest wat betalen en als alle omstanders hun offer gebracht hadden, klom de koper van de krant op een stoel of een tafel en begon het nieuws met luide stem voor te lezen. Het geldstukje dat elke toehoorder moest offeren om mee te mogen luisteren, was een „gazetta". Spoedig verbreidde zich de gewoonte van kranten voorlezen over geheel Europa en het blad, waaruit het nieuws werd voorgelezen, kreeg daardoor de naam „gazetta", wat men ook thans nog in het Franse „gazette" terugvindt.

De gewoonte de krant in het openbaar voor te lezen, bestaat alleen nog maar in Tibet, een land in Centraal-Azië. De reden is begrijpelijk. Van het enige in Tibet verschijnende blad worden slechts vijftig exemplaren gedrukt. Die vijftig exemplaren moeten onder de ongeveer drie miljoen Tibetanen rondgaan. Als dus al die mensen persoonlijk de krant in handen zouden krijgen, zouden de vijftig exemplaren al lang en breed verscheurd en onleesbaar zijn geworden, eer een uiterst gering gedeelte er een blik in had kunnen slaan. En bovendien kunnen slechts weinig inwoners lezen. Daarom zendt de uitgever, een zekere Walter Asboe, de vijftig exemplaren naar de in de naaste omgeving wonende lama's (monniken), die de bevolking van de dorpen bij elkaar roepen en het nieuws voorlezen. De kranten worden dan weer naar vijftig andere lama's gezonden. En zo kan het voorkomen, dat wanneer de krant de grens van Tibet bereikt, het „nieuws" zes maanden tot twee jaar oud is.

Een ander land, waar de inwoners nieuws te lezen krijgen dat vaak een jaar oud is, is Groenland. Maar daar krijgt een ieder van de ongeveer vierentwintigduizend inwoners gratis en franco, op kosten der regering, zijn krantje thuisbezorgd, ofschoon de postbestelling dikwijls een sledetocht van zes maanden over honderden kilometers onherbergzaam poolgebied betekent!

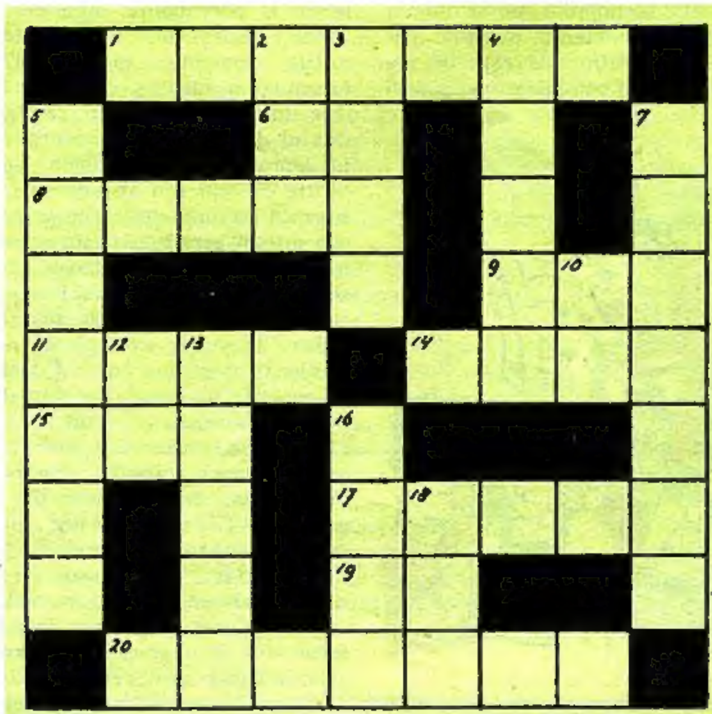
EEN STIER ALS RECHTER

In het oude Egypte, waar Apis in de gedaante van een stier werd vereerd, heeft lange tijd een soort Apisgerecht bestaan. Wanneer twee Egyptenaren het over een of andere kwestie niet eens konden worden, togen zij naar de stier en hielden hem een hap voer voor de neus. Degene van wie de stier het voer aannam, werd in het gelijk gesteld! Tegen een Apispriester moest men het daarom nooit opnemen; de stier kende natuurlijk de priesters en nam van hen gemakkelijker voer aan dan van een vreemde.

KRUISWOORDPUZZEL

ntaal:

r van een auto
6 Slede
8 Vertakte riviermonding
9 Tel- en lidwoord
11 Zacht en heel zwaar metaal
14 Modder
15 Grappig zoogdier
17 Grond, in de tuin bijvoorbeeld
19 Reeds
20 Gebouw, waar de treinen aankomen en vertrekken

Verticaal:

2 Schadelijk knaagdier
3 Schop met de voet
4 Vrucht van de eikeboom
5 Arend
7 Eigenaar van een geldbank
10 Voortbrengsel van een kip
12 Afkorting van: onder andere
13 Moedwil; ik deed het niet met...
16 Bergplaats voor honing in een bijenkorf
18 Voornaam van een bekende oosterse sprookjesfiguur

OPLOSSINGEN VAN DE PUZZELS UIT ONS VORIG NUMMER

Optelsom

POOL+STER = POOLSTER

Spreekwoordrebus

WIE ZICH AAN EEN ANDER SPIEGELT, SPIEGELT ZICH ZACHT.

WIE WEET HET?

1 TAPIR

a Dikhuidig dier
b Dolk
c Oosterse tovenaar

2 MONOGRAM

a Alleenspraak
b Oude naam voor grammofoon
c In elkaar gevlochten beginletters van een naam

3 REKRUUT

a Bijvoeglijk naamwoord, dat ernstig of hevig betekent
b Wederzijds, wederkerig
c Pas opgekomen soldaat

4 CONDOR

a Naaldboom
b Gier (vogel) uit Zuid-Amerika
c Slang

5 BROKAAT

a Antiek geldstuk
b Zijden stof met zilver en goud doorweven
c Grote drinkbeker

6 PAMFLET

a Gedrukt geschrift van kleine omvang
b Dorre, boomloze vlakte
c Herdersfluit

DUBBELWOORDEN

Onze taal bevat heel wat woorden, die een dubbele betekenis hebben. Hieronder staan zes van die woorden met de eerste betekenis erbij. Jullie moet nu bedenken wat het tweede begrip is.

1 KAS is een geldbergplaats, maar ook...
2 LIJST is de rand om een schilderij, maar ook...
3 GOED is een bijvoeglijk naamwoord, maar ook...
4 LOODS is een soort schuur, maar ook...
5 SCHAAR is een knipinstrument, maar ook...
6 WALS is een dans, maar ook...

IE-PUZZEL

1. I E . . . .
2. . I E . . .
3. . . I E .
4. . . . I E

Hier ga je vier woorden invullen, die allemaal de letters IE bevatten. Ze schikken telkens één letter op en je weet al waar ze behoren te staan, want ze zijn al ingevuld.

De omschrijvingen zijn.

1 Elkeen
2 Nog minder dan het kleinste beetje
3 Mannelijk rund
4 Twist

LASSIE VAN DE BEUKENHOEVE

LASSIE, DE TROUWE EN SCHRANDERE HOND VAN MARGA VAN DE BEUKENHOEVE, GING ALTIJD GRAAG MEE BOODSCHAPPEN DOEN IN DE STAD. OP 'N KEER BLEEF HIJ DAAR VERBAASD STAAN BIJ 'N STRAATARTIEST.

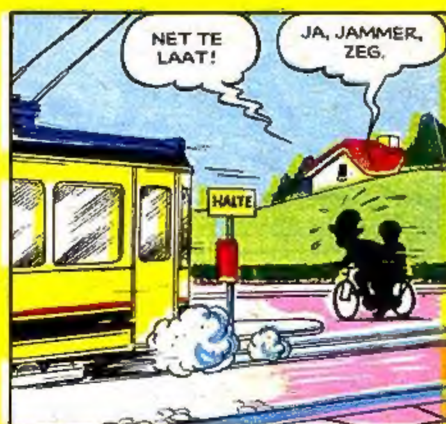
SJORS
VAN DE REBELLENCLUB

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 20 ct per nummer. Losse nummers: 30 ct.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Abonnementsprijs: 5 frank.